Μνήμων

Τόμ. 6 (1977)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΜΝΗΜΩΝ

Τ Ο Μ Ο Σ Ε Κ Τ Ο Σ

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΑΚΗ - ΛΟΥΚΟΥ : Οί παραχές στη Σύρα τόν 'Απρίλιο του 1830 • ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΡΕΜΜΥΔΑΣ : 'Η οικονομική κρίση και ή 'Επανάσταση του 1821 • ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΡ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ : Πάθη των άφώνων συμφώνων στα νεοελληνικά ιδιώματα • ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ : 'Η στρατιωτική και ή πολιτική κρίση στην 'Ελλάδα τόν 'Απρίλιο του 1941 • ΕΛΕΝΗ ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗ - ΤΣΟΥΓΚΑΡΑΚΗ : 'Ανέκδοτες έπιστολές του Μ. Οικονόμου και του Θ. Φαρμακίδη (Μάρτ. - Μάιος 1827) • ΑΝΤΖΕΛΑ ΛΑΜΠΙΡΗ : 'Ο Σπ. Τρικούπης εισηγείται στον 'Όθωνα την παραχώρηση συντάγματος (1835) • ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΤΟΥ ΙΩ. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ • ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ 1975.

Α Θ Η Ν Α

1 9 7 6 — 1 9 7 7

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 19ΟΥ ΑΙΩΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΡΕΜΜΥΔΑΣ

doi: [10.12681/mnimon.171](https://doi.org/10.12681/mnimon.171)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΚΡΕΜΜΥΔΑΣ Β. (1977). Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 19ΟΥ ΑΙΩΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821. *Μνήμων*, 6, 16–33. <https://doi.org/10.12681/mnimon.171>

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 19^{ΟΥ} ΑΙΩΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821 *

Σκοπός της όμιλίας αυτής δεν είναι να επαναλάβει γνωστά γεγονότα ή να συμβάλει στην καλύτερη και πληρέστερη γνώση κάποιων από αυτά: ο σκοπός της είναι να υποβάλει στην κρίση σας μερικές έντελώς νέες σκέψεις, στηριγμένες σε νέους, επίσης, προβληματισμούς, για το πώς φτάσαμε στην Έπανάσταση του 1821. Με τους νέους αυτούς προβληματισμούς είναι, ίσως, δυνατό να αντιμετωπίσουμε και από άλλες απόψεις, να προσεγγίσουμε, δηλαδή, και από άλλες διόδους, ζητήματα εξαιρετικά κρίσιμα, όπως είναι ο χρόνος και ο τόπος στον οποίο κηρύχτηκε η Έπανάσταση, καθώς και το συνολικό ιστορικό πλαίσιο, δηλαδή η κοινωνική πραγματικότητα, μέσα στην οποία εξελίχτηκαν τα επαναστατικά γεγονότα.

Αν όλα αυτά φαίνονται πολύ φιλόδοξα, ο όμιλητής παρακαλεί να μη θεωρηθεί ότι οι προθέσεις του ξεπερνούν αυτό που ισχυρίστηκε λίγο πριν, ότι, δηλαδή, δεν πρόκειται παρά για σκέψεις που υποβάλλονται στην εκτίμησή σας. Επιθυμεί, μάλιστα, να διευκρινίσει από τώρα ότι και για τον ίδιο οι νέοι αυτοί προβληματισμοί εξακολουθούν να μην είναι τίποτα περισσότερο από σκέψεις, παρόλο που τους νέους αυτούς προβληματισμούς του έχει εξετάσει ακροθιγώς και έχει εκφράσει με αρκετή σαφήνεια σε μια από τις πιο πρόσφατες μελέτες του ¹.

Φυσικά, δεν πρόκειται να εκτεθούν εδώ σκέψεις άοριστες, ακόμη και αν διακρίνονται για αληθοφάνεια, αλλά έρμηνευτικές προσπελάσεις ιστορικών γεγονότων, τα οποία ή επιστημονική έρευνα ή δεν έχει επισημάνει ή δεν έχει επιτύχει να αντιληφθεί την αλληλουχία τους.

Από τον τίτλο της όμιλίας γίνεται άμέσως φανερό ότι πρόκειται να εξεταστεί η σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην οικονομική κρίση στον ελληνικό χώρο και στην Έπανάσταση του 1821. Ο χρονικός προσδιορισμός

* Το άρθρο αυτό είναι το κείμενο μιας όμιλίας που έγινε την 1η Δεκεμβρίου 1976 στην «Εταιρία Σπουδών». Έδω, έχουν προστεθεί οι υποσημειώσεις.

1. Βλ. Β α σ ί λ η Κ ρ ε μ μ υ δ α, Εισαγωγή στην ιστορία της νεοελληνικής κοινωνίας (1700-1821), Αθήνα 1976.

ἀπὸ τὸ 1800 ὡς τὴν ἀρχὴ τῆς Ἐπανάστασης, οὔτε λιγότερο σαφῆς οὔτε περισσότερο ἀσαφῆς ἀπὸ ὅσο ἀναγκαστικά εἶναι τέτοιου εἴδους χρονικοὶ προσδιορισμοί, μᾶς ὑποχρεώνει νὰ ἀρχίσουμε τὴν ἐξέταση τοῦ θέματός μας ἀπὸ ἓνα ζήτημα ἀρκετὰ μακρινό του, γιὰ νὰ διαπιστώσουμε ὅτι τὴ χρονικὴ αὐτὴ περίοδο συνήθως τὴν ἀγνοοῦμε καὶ ἔχουμε συνηθίσει νὰ ἐρμηνεύουμε τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 μὲ βάση τὰ ἱστορικὰ δεδομένα καὶ τὴν πραγματικότητα τῆς τελευταίας περιόδου τοῦ 18ου αἰώνα. Φαινόμεστε, ἔτσι, νὰ παραδεχόμεστε ὅτι ἀπὸ τὸ συμβολικὸ χρονικὸ σημεῖο 1800 ὡς τὸ 1821 δὲν συνέβη τίποτα διαφορετικὸ ἀπὸ ὅ,τι συνέβη στὶς τελευταῖες δεκαετίες τοῦ 18ου αἰώνα.

Ὡστόσο, στὶς δυὸ πρῶτες δεκαετίες τοῦ 19ου αἰώνα συνέβησαν μεταβολές τόσο οὐσιαστικές, ὥστε μεταβλήθηκε σχεδὸν ἐντελῶς ὁ χαρακτήρας τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητας, τὴν ὁποία διαμόρφωσε στὸν ἑλλαδικὸ ἥθρο ὁ προηγούμενος αἰώνας μέσα ἀπὸ ἐξαιρετικά ἐπίπονες διαδικασίες.

Τὸ λάθος μας νὰ ἐρμηνεύουμε τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἐκκινώντας ἀπὸ τὰ δεδομένα τοῦ τέλους τοῦ 18ου αἰώνα ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ δεδομένα αὐτὰ μᾶς προσφέρουν ἓνα ἱκανοποιητικὸ γενικὸ, ἢ χοντρικὸ καλύτερα, πλαίσιο γιὰ νὰ αἰσθανόμαστε ἡσυχοὶ ὅτι ἀπὸ κάποιο ἀρκετὰ ἀνοιχτὸ παράθυρο μποροῦμε νὰ παρακολουθήσουμε τὴν ἐξέλιξη τῆς ἱστορικῆς μας πορείας στὴν κρίσιμη ἐκείνη περίοδο.

Ἀλλὰ τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ καὶ μικρὸ εἶναι καὶ μᾶς ὑποβάλλει, κάποτε, σὲ ἀπαράδεκτες γιὰ τὴν ἐπιστῆμὴ εὐθύγραμμες παρατηρήσεις, ἐπειδὴ δὲν μᾶς ἀπελευθερώνει τίς διόδους, ἀπὸ ὅπου θὰ προσεγγίσουμε ποιοτικὲς ἀποκλίσεις, οἱ ὁποῖες συνιστοῦν, συχνά, τὸ χαρακτήρα τῶν πραγμάτων.

Οἱ ποιοτικὲς αὐτὲς ἀποκλίσεις, πού θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ συλλάβουμε τὴν οὐσία τῆς πορείας μας πρὸς τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐρμηνεύσουμε, ταυτόχρονα, σωστὰ τὸ χαρακτήρα της, σχετίζονται ἄμεσα μὲ τὴν οἰκονομικὴ κρίση. Αὐτὴ ἡ οἰκονομικὴ κρίση, ἢ καλύτερα ἢ μετάβαση ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ἀκμὴ στὴν οἰκονομικὴ κρίση, εἶναι, κατὰ τὴν ἄποψη τοῦ ὀμιλητῆ, τὸ πιὸ σημαντικὸ γεγονός στὶς δυὸ πρῶτες δεκαετίες τοῦ 19ου αἰώνα, ἐπειδὴ, ὅπως θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐξηγήσουμε στὴ συνέχεια, προσδιόρισε βραχυπρόθεσμα τὴν ἱστορικὴ μας ἐξέλιξη.

Εἶναι σὲ ὅλους μας γνωστὸ ὅτι ἡ νεοελληνικὴ ἱστοριογραφία, γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσει στὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821, μᾶς περνοῦσε μέσα ἀπὸ μιὰ ἐξαιρετικὰ ἀνθηρὴ οἰκονομικὴ καὶ πνευματικὴ κατάσταση, ὥστε γινόταν σφέστατη ἡ τέτοια συνάρτηση καὶ ἐξάρτηση τῶν γεγονότων.

Ἐντούτοις, ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἐκδηλώθηκε μέσα σὲ μιὰ περίοδο βαθύτατης κρίσης, ὅχι μόνο σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητας, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ στοὺς πνευματικοὺς καὶ ἰδεολογικοὺς προσανα-

τολισμούς, σὲ σημεῖο, μάλιστα, πὺν νὰ ἀμφισβητοῦνται καὶ ὀρισμένα ἰδεολογικά στηρίγματα τῆς νεαρῆς ἀκόμη ἀστικῆς τάξης.

Εἶναι καιρὸς νὰ ἐξετάσουμε τὰ στοιχεῖα πὺν συνιστοῦν τὴν οἰκονομικὴ κρίση στὸν ἐλλαδικὸ χῶρο στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνα. Προηγουμένως, ὅμως, πρέπει νὰ θυμηθοῦμε τὴν ἰδιόμορφη οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη μέσα στὸ 18ο αἰῶνα, μὲ κυριότερη μορφή τις ἐμπορικὲς ἀνταλλαγές, μέσα σὲ ἓνα μισοαποικιακὸ πλαίσιο καὶ μὲ ἰσχυρότερο ἐλληνικὸ κεφάλαιο τὸ ἐφοπλιστικὸ-ἐμπορικὸ ².

Ὁ κλάδος τῆς οἰκονομίας πὺν χρονικὰ προηγήθηκε στὴν κρίση ἦταν ἡ βιοτεχνία καὶ μερικοὶ τομεῖς τῆς βιομηχανίας. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, τόσο ὁ βιοτεχνικός, ὅσο καὶ οἱ ἄλλοι κλάδοι τῆς παραγωγῆς, γνώρισαν μιὰ ἰδιαίτερα σημαντικὴ ἀκμὴ κατὰ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνα, ἡ ὁποία ὀφειλόταν στὴ μεγάλη ἀνάπτυξη τῶν ἐμπορικῶν ἀνταλλαγῶν καὶ ἐντασσόταν στὸ πλαίσιο τῆς ἐμπορευματοποιημένης παραγωγῆς καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἀποικιοποίησης τοῦ ἐλλαδικοῦ χώρου. Μέσα ἀπὸ τὸ ἴδιο αὐτὸ πλαίσιο πρέπει νὰ ἐξετάσουμε καὶ τὴν κρίση στὴ βιοτεχνικὴ παραγωγή σὲ ὁλόκληρο τὸν ἐλλαδικὸ χῶρο. Ἰδιαίτερα, μάλιστα, γιὰ τὴν κρίση στὴ νηματοργία, ἓνας βασικὸς λόγος πρέπει νὰ ἀναζητηθεῖ στὴ νίκη τῆς Ἀγγλίας σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο, μιὰ νίκη πὺν ἔκανε ἰδιαίτερα αἰσθητὴ τὴν οἰκονομικὴ της παρουσία στὴ διεθνή ἀγορά, ἐκεῖ γύρω στὸ 1800. Ἡ κρίση τῆς ἐλλαδικῆς βιοτεχνικῆς παραγωγῆς ἄρχισε στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ 19ου αἰῶνα. Ξέρουμε ὅτι κατὰ τὸ 1803 εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται αἰσθητὸς στὰ Ἀμπελάκια ὁ ἐντονος ἀνταγωνισμός, τὸν ὁποῖο ἀσκοῦσε στὴν παραγωγή τους ἡ ἀγγλικὴ νηματοργία στὴ γερμανικὴ ἀγορά ³, ἀλλὰ τὰ σπέρματα τῆς παρακμῆς τῆς ἀμπελακιώτικης ἐταιρίας πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν στὶς ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους καὶ στοὺς μικροὺς μετόχους, πὺν ὁδήγησαν στὴ διάλυση τῆς πρῶτης ἐταιρίας, γύρω στὸ 1790 ⁴.

Ὡστόσο, ἡ μεγάλη κρίση στὴν ἀμπελακιώτικη βιομηχανικὴ παραγωγή σημειώθηκε τὸ 1811. Σὲ ἄλλους χώρους, ὅπως στὸν Τίρναβο, ἡ ἀκμὴ τῆς βιοτεχνίας τοποθετεῖται γύρω στὸ 1800 καὶ ἡ μεγάλη κρίση της ἀνάμεσα στὸ 1811 καὶ στὸ 1818. Στὸ τέλος τῆς Ἐπανάστασης, γύρω στὸ 1830, ὁ ἀριθμὸς τῶν βιοτεχνικῶν ἐργαστηριῶν τοῦ Τίρναβου δὲν φτάνει οὔτε στὸ

2. Ὁνομάζουμε ἔτσι τὸ κεφάλαιο πὺν σχηματίστηκε ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴ καὶ μεταφορικὴ δραστηριότητα τοῦ ἐλληνικοῦ ἐμπορικοῦ στόλου.

3. Ἡ πληροφορία, πὺν εἶναι ἰδιαίτερα ἐνδιαφέρουσα, προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἀγγλο περιηγητὴ Edward Daniel Clarke (Κ. Σ τ ι μ ὀ π ο υ λ ο ς, Ξένοι ταξιιδιώτες στὴν Ἑλλάδα, τόμ. Γ1 (1800-1810), Ἀθήνα 1975, σ. 88).

4. Félix Beajour, Tableau du commerce de la Grèce, ἑλλ. μετ.: Πίνακας τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἑλλάδος στὴν τουρκοκρατία, 1787-1797, Ἀθήνα 1974, σ. 145-146.

1/7 τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ 1800. Ἡ μεγάλη κρίση ὀφειλόταν στὴν ἐπέκταση τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐμπορίου καὶ στὶς καταστροφές ποὺ προκάλεσαν οἱ τουρκικὲς στρατιές στὴ διάρκεια τῆς Ἐπανάστασης ⁵.

Ἀνάλογη ἦταν ἡ κατάσταση καὶ στὰ ἄλλα βιοτεχνικὰ κέντρα τοῦ ἐλλαδικοῦ χώρου. Ἐδῶ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει τόσο ἡ προέλευση τῆς κρίσης ὅσο οἱ συνέπειές της. Οἱ συνέπειες μιᾶς οἰκονομικῆς κρίσης εἶναι, βέβαια, συνάρτηση τοῦ βάθους καὶ τῆς χρονικῆς τῆς ἔκτασης, καθὼς καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀφοροῦσε. Στὴ βιοτεχνία τοῦ ἐλλαδικοῦ χώρου ἡ κρίση εἶχε καὶ βάθος καὶ μεγάλη χρονικὴ διάρκεια. Ὅσο γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ἀπασχολούμενοι στὴ βιοτεχνικὴ παραγωγή ἦταν πολὺ περισσότεροι ἀπὸ ὅσο νομίζουμε ⁶.

Μὲ τὴν οἰκονομικὴ κρίση στὴ βιοτεχνία, ὁ βιοτεχνικὸς ἐλλαδικὸς ἄνθρωπος θὰ ὑποχρεωθεῖ νὰ βλέπει, γιὰ κάποιο χρονικὸ διάστημα, τὴν κατάστασή του νὰ μεταβάλλεται ριζικὰ καὶ νὰ ἀναζητεῖ διεξόδους ἔξω ἀπὸ τὴ βιοτεχνικὴ παραγωγή. Ὡστε, δὲν θὰ εἴμαστε μακριὰ ἀπὸ τὴν ὀρθὴ ἐρμηνεία, ἂν ἰσχυριστοῦμε ὅτι ἡ κρίση αὐτὴ διαμόρφωσε, τελικὰ, τὴν κοινωνικὴ ψυχολογία τοῦ βιοτεχνικοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ ἡ κρίση αὐτὴ τὸν ἀποξένωσε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἐπαγγελματικὴ του ὑπόσταση καὶ τὸν μετέτρεψε συχνὰ σὲ ἀγρότη μεροκαματιάρη ⁷. Ἡ κρίση, μάλιστα, τῆς βιοτεχνικῆς παραγωγῆς ἔθιξε, κυρίως, τοὺς βιοτέχνες τῶν ἐταιριῶν, σὲ μιὰ στιγμή ποὺ ἄρχισαν νὰ διαφαίνονται διαρθρωτικὲς καὶ ὀργανωτικὲς μεταβολές στὸ ἐταιρικὸ σύστημα, μὲ ἐπιπτώσεις στὴν κοινωνικὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον νὰ ξέρουμε ὅτι γύρω στὸ 1800 παρατηρεῖται μιὰ σημαντικὴ μεταβολὴ στὴν ὑπόσταση καὶ τὴ λειτουργία τῶν σιναφιῶν : κάπου σ' αὐτὰ τὰ χρόνια τὰ σινάφια παύουν νὰ εἶναι κλειστὰ καὶ περιορίζεται ὁ ἀριθμὸς τους ⁸. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ σχηματιστοῦν εὐρύτερες καὶ συνολικότερες συντεχνιακὲς ἐνώσεις, μέσα στὶς ὁποῖες ὁ παραγωγὸς ὑποχρεώνεται σὲ μιὰ διαφορετικὴ λειτουργία.

5. Γιὰ τὰ σχετικὰ μὲ τὴ βιοτεχνικὴ παραγωγή τοῦ Τιρνάβου βλ. L. H e u z e y, *Excursion dans la Thessalie turque en 1858*, Paris 1927, σ. 28-29 καὶ K ω - σ τ ῆ Μ ο σ κ ῶ φ, Ἡ ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ συνείδηση στὴν Ἑλλάδα 1830-1909· ἰδεολογία τοῦ μεταπρατικοῦ χώρου, Θεσσαλονίκη 1972, σ. 88.

6. Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ ἔχουμε, στὰ κατεχοχὴν βιοτεχνικὰ κέντρα ἀπασχολοῦνταν μὲ τὴ βιοτεχνικὴ παραγωγή τὸ σύνολο σχεδὸν τοῦ πληθυσμοῦ, ἀκόμη καὶ τὰ παιδιά. Σχετικὰ βλ. F é l i x B e a u j o u r, ὁ.π., σ. 142 καὶ K. Σ ι μ ὀ π ο υ λ ο υ, ὁ.π., σ. 88.

7. Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη παρουσιάζει ἡ σχετικὴ μαρτυρία ἐνὸς ἀμπελακιώτη (βλ. K. Σ ι μ ὀ π ο υ λ ο υ, ὁ.π., τόμ. Γ2, σ. 359).

8. Βλ. τὸν πρόλογο τοῦ Μ. Μ. Παπαϊωάννου στὴν ἐκδόση τοῦ Γ ῖ α ν η Α. Ἀ ν τ ω ν ι ᾶ δ η, Ἰωάννου Οἰκονόμου Λαρισσαίου (1783-1842), *Ἐπιστολαὶ διαφορών*, Ἀθήνα 1964, σ. ρκα'.

Ἡ ἐξασθένηση τῶν παλαιῶν βιοτεχνιῶν καὶ τῶν περιορισμῶν ποὺ αὐτές ἐπέβαλλαν εἶναι ἓνα γεγονὸς ποὺ παρατηρήθηκε καὶ σὲ ἄλλους χώρους καὶ τὸ ὁποῖο χαρακτηρίζει τὴ μεταβατικὴ περίοδο ἀπὸ τὴ φεουδαρχικὴ στὴν κεφαλαιοκρατικὴ παραγωγή ⁹.

Διαπιστώνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ κρίση στὴ βιοτεχνία ἦρθε σὲ μιὰ στιγμή ποὺ εἶχαν συντελεστεῖ οἱ δομικὲς μεταβολὲς στὴν ὀργάνωση τῆς βιοτεχνικῆς παραγωγῆς, ἡ ὁποία, σαφέστατα, καὶ ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς συντεχνιακῆς ὀργάνωσης, εἶχε ἀρχίσει νὰ εἰσέρχεται στὸ κεφαλαιοκρατικὸ της στάδιο. Ἐπομένως, ἡ ἀποξένωση τοῦ βιοτεχνικοῦ παραγωγοῦ ἀπὸ μιὰ ὀργανωμένη παραγωγή δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὸν συγκλόνισε. Ὡστε, αὐτὸ ποὺ γράφει ὁ Κωστής Μοσκῶφ, ὅτι δηλαδὴ μετὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίση *ἡ κοινωνία τῶν παλιῶν βιοτεχνικῶν κέντρων ἀρχίζει νὰ χάνει τὴν δημοκρατικὴ της διάθροιση, τὴν βασισμένη στὴν προωθητικὴ τῶν ἐθνογενετικῶν ἐμπορευματικῶν σχέσεων λειτουργία της* ¹⁰ δὲν ἀποκλείεται νὰ ὑποδηλώνει δυὸ πράγματα συγχρόνως : τὴν ἀποξένωση τῶν μικρῶν βιοτεχνῶν καὶ τῶν βιοτεχνικῶν ἐργατῶν ἀπὸ τὴν παραγωγή καὶ τὴν προώθηση τῶν ὑπολειμμάτων τῆς βιοτεχνίας πρὸς μιὰ πὺδ συγκεκριμένη κεφαλαιοκρατικὴ ὀργάνωση.

Δὲν χωρεῖ, φαντάζομαι, ἀμφιβολία πὼς γιὰ ὁποιαδήποτε μεταβολὴ στὸν ἐλλαδικὸ ὄχι, ὅπως καὶ στὸν παγκόσμιον, στὸ 18ο καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνα, οἱ αἰτίες πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν κατὰ ἓνα πολὺ μεγάλο, τὸ μεγαλύτερον, ποσοστὸ στὸ καθεστῶς τῶν ἐμπορικῶν ἀνταλλαγῶν. Στὴν περίοδο αὐτὴ οἱ ἐμπορικὲς ἀνταλλαγὲς παρέσυραν τὸ σύνολο τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος καὶ προσδιόριζαν ὥς ἓνα σημαντικὸ βαθμὸ τὴν κοινωνικὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων.

Ξέρουμε, ἐπίσης, ὅτι τὸ σύνολο τῶν τεράστιων μεταβολῶν, ποὺ σημειώθηκαν στὸν ἐλλαδικὸ ὄχι, στὸ 18ο αἰῶνα, ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀνάπτυξη τῶν ἐμπορικῶν ἀνταλλαγῶν καὶ ἀπὸ τὴ θέση ποὺ ἔλαβε ἡ ἐλλαδικὴ μέσα στὴν παγκόσμια ἀγορά. Γίνεται, ἐπομένως, σαφές ὅτι ὁποιαδήποτε ποσοτικὴ ἢ ποιοτικὴ μεταβολὴ στὶς ἐμπορικὲς ἀνταλλαγὲς θὰ ὀδηγοῦσε σὲ ἀνάλογες καὶ ἀντίστοιχες ἀλλαγὲς καὶ στὶς ὑπόλοιπες οἰκονομικὲς δραστηριότητες μὲ ἄμεσες, μάλιστα, ἐπιπτώσεις στὶς κοινωνικὲς σχέσεις. Μιὰ κρίση, δηλαδή, στὶς ἐμπορικὲς ἀνταλλαγὲς ἦταν ἐπόμενο νὰ συγκλονίσει ἢ καὶ νὰ ἀνατρέψει τὴ συγκεκριμένη οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ πραγματικότητα.

Ὅτι στὴν περίοδο ἀπὸ τὸ 1800 ὠς τὸ 1821 τὸ ἐμπόριο στὸν ἐλλαδικὸ

9. Σχετικὰ βλ. καὶ τὸ ἄρθρο τοῦ Ν. Τ ο ν ὁ ρ ο φ, Γιὰ τὴν πρωταρχικὴ συσσώρευση κεφαλαίου στὰ Βαλκάνια, περ. *ὁ Πολίτης*, τχ. 5 (Ἀθήνα Σεπτ. 1976), σ. 75.

10. Κ ω σ τ ῆ ς Μ ο σ κ ῶ φ, ὁ. π., σ. 105.

χῶρο δοκίμασε μιὰ πολὺ σοβαρὴ κρίση θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ συναγάγουμε ἔμμεσα, ἀπὸ τὴν κρίση, δηλαδή, στὴν ὁποία βυθίστηκαν ὅλοι οἱ κλάδοι τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος. Ἀλλὰ στὴ μέθοδο αὕτῃ δὲν πρέπει νὰ καταφεύγουμε παρὰ σὲ ἔσχατη ἀνάγκη. Γιὰ τὴν κρίση στὶς ἐμπορικὲς ἀνταλλαγὰς ἔχουμε καὶ συγκεκριμένα στοιχεῖα, ἀλλὰ καὶ χαρακτηριστικὰ γεγονότα μᾶς ὁδηγοῦν πρὸς μιὰ τέτοια διαπίστωση.

Ἡ πρώτη μας διαπίστωση γιὰ τὴν κάμψη τῶν ἀνταλλαγῶν στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο ἔχει γενικὸ χαρακτήρα καὶ δὲν στηρίζεται σὲ ἀριθμούς : πρόκειται γιὰ ἓνα εἶδος ἀλλαγῆς φρουρᾶς στὸ ρυθμιστὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου σ' ὁλόκληρην τὴν Ἀνατολικὴ Μεσόγειο. Ἦταν μιὰ ἀλλαγὴ φρουρᾶς ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μὴν περάσει μέσα ἀπὸ ἐπαναστατικὰ καὶ πολεμικὰ γεγονότα. Πιὸ συγκεκριμένα : κατὰ τὸ τέλος τοῦ 18ου καὶ τὶς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνα ἡ γαλλικὴ ὑπεροχὴ στὸ ἐμπόριο τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου ὑποχωρεῖ καὶ τὸν κύριο ρόλο ἀναλαμβάνει ἡ Ἀγγλία. Στὸ διάστημα ποὺ χρειάζοταν γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς σκυτάλης ἦταν φυσικὸ νὰ μειωθεῖ ὁ ὄγκος τῶν ἀνταλλαγῶν, νὰ καθυστερήσει ὁ ρυθμὸς καὶ νὰ μεταβληθεῖ ἡ ποιότητά τους. Οἱ ἀναστολές αὐτὲς ἔγιναν ἰδιαίτερα αἰσθητὲς ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι συνέβησαν μέσα σὲ ἓνα ἐξαιρετικὰ σκληρὸ πολεμικὸ πλαίσιο.

Τὰ κρίσιμα αὐτὰ γεγονότα εἶχαν, βέβαια, σοβαρὰς ἐπιπτώσεις στὸ ἐπίπεδο τῶν ἰδιαίτερων ἐθνικῶν δραστηριοτήτων. Ἄν ἀπ' αὕτῃ τὴν ἄποψη ἐνδιαφερόυμε νὰ ἐξετάσουμε τὸ ρόλο τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμπορίου, τοῦ ἐμπορίου, δηλαδή, ποὺ ἀσκοῦσαν οἱ Ἕλληνες, θὰ διαπιστώσουμε τὴ διαμόρφωση μᾶς ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνης, ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς ἐθνικῆς συσπείρωσης, πόλωσης : ἂν μέσα στὴ γενικὴ εὐρωπαϊκὴ κρίση οἱ Ἕλληνες μπόρεσαν νὰ ἐπωφεληθοῦν καὶ νὰ αὐξήσουν τὴ συμμετοχὴ τους στὸ ἐμπόριο, αὐτὸ δὲν ἔγινε πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ὁλοκλήρωσης τῶν διαδικασιῶν ποὺ ὁδηγοῦσαν στὴ δημιουργία μιᾶς ἀστικῆς ἀγορᾶς στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο, δὲν ἦταν, δηλαδή, ἓνα γεγονὸς μὲ ἐθνικὸ χαρακτήρα, ἀλλὰ χαρακτηριζόταν ἀπὸ φυγοκεντρισμὸ. Στὸ τέλος τοῦ 18ου καὶ τὶς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνα ἡ οποιαδήποτε ἐξόγκωση τῆς ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς δραστηριότητος γινόταν πρὸς τὴν πλευρὰ τῶν παραιοκίων, λιγότερο, καὶ τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας, περισσότερο. Καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ πόλοι τῆς ἑλληνικῆς παρουσίας στὸ διεθνὲς ἐμπόριο λειτουργοῦσαν μὲ τρόπο ποὺ ἀδυνατίζε τὴν ἐσωτερικὴ ἀγορά, τὴν ὁποία, ὄχι μόνο δὲν τροφοδοτοῦσαν μὲ ἐθνικὲς προοπτικὲς, ἀλλὰ στὴν ὁποία, ἀντίθετα, σφυρηλατοῦσαν ἀκόμη πιὸ πολὺ τὴν προοπτικὴ τῆς οἰκονομικῆς ὑποταγῆς στὸν ξένο οἰκονομικὸ παράγοντα.

Εἶναι, ἐπομένως, ἀρκετὰ σαφὲς ὅτι, καταρχὴν, μιὰ κρίσιμη ἀναστάτωση συμβαίνει στὶς ἐμπορικὲς ἀνταλλαγὰς τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου. Ἡ ἀναστάτωση αὕτῃ περιλαμβάνει κάμψη τοῦ ὄγκου καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀνταλ-

λαγών, μεταβολές στο ρόλο του εμπορεύματος, χάος στις τιμές και προοδευτική μείωση της ελληνικής συμμετοχής.

Ἄν ζητήσουμε τὴν ἐπικουρία τῶν ἀριθμῶν, αὐτοὶ θὰ μᾶς δείξουν ὅτι, π.χ., τὸ ἐξωτερικὸ ἐμπόριο τῆς Θεσσαλονίκης ἄρχισε νὰ δείχνει ὅτι κάμπτεται ἀπὸ τὸ 1780 περίπου¹¹. Ξεχωριστὴ ἀξία ἔχει ἡ πληροφορία ὅτι ἀπὸ τὸ 1818 ἄρχισε νὰ σημειώνεται κάμψη στὶς ἐξαγωγὲς σιταριοῦ ἀπὸ τὴ νότια Ρωσία¹². Δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλουμε, μάλιστα, ὅτι τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στὶς ὑπόλοιπες ἀκτὲς τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡ πληροφορία αὐτὴ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία, ἐπειδὴ τὸ ἐμπόριο τῆς περιοχῆς αὐτῆς διεξῆγαν τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα σχεδὸν ἀποκλειστικὰ¹³ καὶ ἐπειδὴ στὶς περιοχὲς αὐτὲς ὑπῆρχαν πολυάριθμες καὶ πολυάνθρωπες ἑλληνικὲς παροικίες μὲ ἰδιαίτερη ἐπίδοση στὸ ἐμπόριο τῶν δημητριακῶν. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι ζητήματα στὰ ὁποῖα θὰ ἐπανέλθουμε γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν κρίση στὴν ἐμπορικὴ ναυτιλία.

Μιὰ ἄλλη ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα πληροφορία μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ ἀφορᾷ τὴ συμμετοχὴ τῶν ντόπιων πλοίων στὸ ἐξωτερικὸ ἐμπόριο τοῦ νησιοῦ. Ἐκεῖ παρατηρήθηκε μιὰ συμμετοχὴ ντόπιων πλοίων ποὺ κατὰ μέσο ὄρο, ἀπὸ τὸ 1797 ὡς τὸ 1817, ἔφτανε στὸ 76%, γιὰ νὰ διακοπεῖ ἐντελῶς στὴ συνέχεια : ἀπὸ τὸ 1817 ἢ τὸ 1818 κανένα σχεδὸν ντόπιο πλοῖο (πρόκειται καὶ γιὰ ἑλληνικὰ καὶ γιὰ τουρκικὰ πλοῖα) δὲν ἔλαβε μέρος στὸ ἐξωτερικὸ ἐμπόριο τῆς Κρήτης¹⁴.

Ὡστόσο, ἡ πορεία καί, ἐπομένως, καὶ ἡ κρίση τῶν ἐμπορικῶν ἀνταλλαγῶν στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο στὴν κρίσιμη περίοδο ἀπὸ τὸ 1800 ὡς τὸ 1821 δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἐξεταστεῖ χωριστὰ ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη τῆς ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας, ἡ ὁποία γιὰ ἓνα μικρὸ χρονικὸ διάστημα κυριάρχησε στὶς θαλάσσιες μεταφορὲς σ' ὁλόκληρο τὸν ἀνατολικομεσογειακὸ χῶρο.

11. N. S v o r o n o s, *Le commerce de Salonique au XVIII^e siècle*, Paris 1956, σ. 288, 313, 316, 318, 323 (ὅπου διαβάζουμε : *à partir de 1786 et jusqu'à la fin du siècle le commerce a diminué considérablement*), 324, 364, (*On voit même pendant le dernier quart du siècle, les exportations... cesser de monter, et baisser à partir de 1780*) κ.ά.

12. Ὁ. Σ π ᾶ ρ ο, Ὁ ρόλος τῆς Ρωσίας στὸ ἑλληνικὸ εἰκοσιένα, ἔκδ. Νέα Ἑλλάδα, χ.τ. καὶ χ.ἔ., σ. 7-8.

13. Ὁ. Σ π ᾶ ρ ο, ὁ.π. Βλ. καὶ Β α σ ί λ η Κ ρ ε μ μ υ δ ᾶ, ὁ.π., σ. 121.

14. Β α σ ί λ η ς Κ ρ ε μ μ υ δ ᾶ ς, «Χαρακτηριστικὲς ὀψεις τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου τῆς Κρήτης στὸ τέλος τοῦ 18ου καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνα», ἀνακοίνωση στὸ Δ' Διεθνὲς Κρητολογικὸ Συνέδριο (Αὐγ.-Σεπτ. 1976), ὑπὸ ἐκτύπωση στὰ Πρακτικὰ τοῦ Συνεδρίου. Τὰ ἐλάχιστα ἑλλαδικὰ πλοῖα ποὺ ἔφτασαν στὴν Κρήτη ἢ ἀναχώρησαν ἀπὸ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ 1818 ὡς τὸ 1821 ἦταν πλοῖα ἑφτανησιώτικα μὲ ἀγγλικὴ σημαία. Βλ. Σχετικὰ καὶ Β α σ ί λ η Κ ρ ε μ μ υ δ ᾶ, Εἰσαγωγή στὴν ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας (1700-1821), Ἀθήνα 1976, σ. 120.

Εἶπαμε κιόλας λίγο πὺ πάνω καὶ εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους ὅτι στὸ τέλος τοῦ 18ου καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνα τὸ ἐφοπλιστικὸ ἦταν τὸ πιὸ ἰσχυρὸ ἑλληνικὸ κεφάλαιο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μιὰ κρίση στὴν ἑλληνικὴ ἐμπορικὴ ναυτιλία θὰ ἦταν δυνατό νὰ δημιουργήσῃ κλονισμό στὸ σύνολο τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος καὶ κλυδωνισμοὺς στὴν κοινωνία τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου.

Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἦταν ἡ ἱστορικὴ πορεία τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας στὸν ἑλλαδικὸ χώρο. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ἐξαιρετικὴ ἀκμὴ καὶ ἓνα ἰδιαίτερα σημαντικὸ πλουτισμὸ ἦρθε ἡ κρίση. Ὁ ὁμιλητὴς πιστεύει ὅτι ἡ κρίση στὴν ἐμπορικὴ ναυτιλία, πού ἦταν ὁ τελευταῖος χρονικὰ οἰκονομικὸς κλάδος πού τὴ δοκίμασε, ἦταν πολὺ βαθιὰ καὶ δὲν διαφαίνονταν ἐλπίδες γιὰ σύντομη ἀνάκαμψη. Ἴσως, μάλιστα, αὐτὴ ἡ κρίση νὰ προσδιόρισε στὸ σημαντικότερο βαθμὸ τὴν πορεία τοῦ ἔθνους γιὰ κάμποσες δεκαετίες.

Ἀλλὰ ἄς πάρουμε τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, οἱ αἰτίες πού βύθισαν τὴν ἑλληνικὴ ἐμπορικὴ ναυτιλία σὲ κρίση εἶναι οἱ ἴδιες πού τὴν ὀδήγησαν σὲ ἀκμὴ, ἀλλὰ κατὰ ἀντίστροφο λόγο. Δὲν εἶναι, ὅμως, τόσο αὐτὸ πού μᾶς ἐνδιαφέρει ἐδῶ, ὅσο ἡ διαπίστωση τῆς κρίσης καὶ τῶν συνεπειῶν της.

Διαπιστώνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ κρίση στὴν ἐμπορικὴ ναυτιλία ἄρχισε τὸ 1812 μὲ μιὰ σημαντικὴ μείωση τῆς συμμετοχῆς της στὸ ἐμπόριο καὶ στὶς μεταφορές. Καί, μάλιστα, πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε αὐτὴ τὴ διπλὴ δραστηριότητα : ὁ ἑλληνικὸς ἐμπορικὸς στόλος δὲν ἦταν μόνο ἓνα μεταφορικὸ μέσο, ἀλλὰ διεξῆγε ἐμπόριο ὁ ἴδιος.

Ἡ πρώτη φάση τῆς κρίσης κράτησε ὡς τὸ τέλος τῶν ναπολεόντειων πολέμων καὶ στὴ συνέχεια ἡ κρίση προσέλαβε καλπάζοντα ρυθμὸ, ὥστε τὸ 1818 οἱ ἐργασίες τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας ἀντιπροσώπευαν λιγότερο ἀπὸ τὸ 1/5 τῶν ἐργασιῶν τῆς περιόδου ὡς τὸ 1811 περίπου. Τὴν κάμψη ὡς τὸ 1816 τὴ βλέπουμε στὴ συμμετοχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμπορικοῦ στόλου στὸ ἐμπόριο τῆς Ἀλεξανδρείας¹⁵. Εἶδαμε, ἐπίσης, λίγο πρὶν ὅτι ἡ συμμετοχὴ τοῦ ντόπιου στόλου στὸ ἐξωτερικὸ ἐμπόριο τῆς Κρήτης σχεδὸν διακόπτεται τὸ 1817 ἢ τὸ 1818¹⁶.

Γιὰ τὴν Ὀδησσὸ τὰ στοιχεῖα εἶναι πληρέστερα : ἐνῶ γύρω στὸ 1810 τὸ ποσοστὸ τῆς συμμετοχῆς τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμπορικοῦ στόλου πλησίαζε τὸ 90%, στὴ συνέχεια μόλις ξεπερνοῦσε τὸ 50% γιὰ νὰ πέσει στὸ 27% τὸ 1821. Ἀναλυτικότερα, τὰ στοιχεῖα γιὰ τὴ συμμετοχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμπορικοῦ στόλου στὸ ἐξωτερικὸ ἐμπόριο τῆς Ὀδησσοῦ ἔχουν ὡς ἐξῆς¹⁷:

15. Βασίλης Κρεμμυδάς, ὁ.π., σ. 119.

16. Βλ. τὴ σημείωση 14.

17. Γιὰ ἀναλυτικὲς πληροφορίες, καθὼς καὶ γραφικὴ παράσταση γιὰ τὴν κρίση στὸν ἑλληνικὸ ἐμπορικὸ στόλο βλ. Βασίλη Κρεμμυδά, ὁ.π., σ. 119-123. Γιὰ τὴν Ὀδησσὸ στὴ σ. 121,

τὸ 1809	86%
τὸ 1810	88%
τὸ 1811	90%
τὸ 1816	53%
τὸ 1817	52%
τὸ 1818	56%
τὸ 1820	50%
καὶ τὸ 1821	27%

Πιὸ εὐγλωττα εἶναι τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀναφέρονται στὸ ποσοστὸ κέρδους τῶν ὑδραϊκῶν караβιῶν ἀπὸ τὸ 1810 ὥς τὸ 1821. Ἀναλυτικὰ, τὸ ποσοστὸ κέρδους τοῦ ἐμπορικοῦ στόλου τῆς Ὑδρας ἐπὶ τοῦ ἐπενδύομένου κεφαλαίου ἦταν ¹⁸:

τὸ 1810	116%	} 91%
τὸ 1811	69%	
τὸ 1812	89%	
τὸ 1813	48%	} 40%
τὸ 1814	46%	
τὸ 1815	25%	
τὸ 1817	13%	} 21%
τὸ 1818	36%	
τὸ 1819	25%	
τὸ 1820	19%	
καὶ τὸ 1821	13%	

Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ συνάγεται ὅτι τὰ κέρδη στὴν περίοδο 1810-1812 ἀντιπροσώπευαν περίπου τὸ 91% τοῦ κεφαλαίου, στὴν περίοδο 1813-1815 ἀντιπροσώπευαν τὸ 40% καὶ ἀπὸ τὸ 1817 ὥς τὸ 1821 τὸ 21%. Αὐτὰ τὰ ποσοστὰ δείχνουν ὅτι στὴν περίοδο 1817-1821 τὸ ποσοστὸ κέρδους τῶν ὑδραϊκῶν караβιῶν ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου ποὺ εἶχε ἐπενδυθεῖ μειώθηκε, σὲ σύγκριση μὲ τὴν περίοδο 1810-1812, κατὰ 77%. Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ μιὰ βαθιὰ καὶ ἀπότομη κρίση. Γιὰ μείωση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν караβιῶν στὶς θαλάσσιες μεταφορὲς δὲν ἔχουμε ἀκριβεῖς πληροφορίες. Μιὰ τέτοια μείωση μποροῦμε, βέβαια, νὰ τὴν ὑποθέσουμε. Ἄλλωστε, ἔχουμε ἄλλες σαφέστερες πληροφορίες γιὰ τὴν κρίση στὴν ἐμπορικὴ ναυτιλία.

Ἔτσι, ὁ Ἀντ. Λιγνὸς γράφει ὅτι τὸ ναυτικὸ ἐμπόριο τῆς Ὑδρας ἄρχισε νὰ παρακμάζει τὸ 1811 καὶ νεκρώθηκε μὲ τὴ λήξη τῶν ναπολεόντειων

18. Ἐπεξεργασμένα στοιχεῖα ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ἀ ν τ. Λ ι γ ν ο ὺ, Ἱστορία τῆς νήσου Ὑδρας, τόμ. Α', Ἀθῆναι 1946, σ. 120-135. Γιὰ ἀναλυτικότερες πληροφορίες βλ. Β α σ ί λ η Κ ρ ε μ μ υ δ ᾶ, ὅ.π., σ. 130.

πολέμων¹⁹. ‘Επίσης, ὁ ‘Αντ. Μιαούλης γράφει τὰ ἐξῆς: ‘Απὸ τὸ 1818 μέχρι τοῦ 1821 ἔτους, τὸ ἐμπόριον τῶν ‘Υδραίων ἐνεκρῶθη παντάπασιν. Τὰ πλοῖα των ἦσαν εἰς ἀκινήσιαν, καὶ ὁ λαὸς ἐδυστύχει, ὥστε ἐστερεῖτο καὶ τὰ πρὸς ζωάρκειαν ἀναγκαῖα²⁰.

Παράλληλα, ὁ ‘Ανάργ. ‘Α. Χατζηαναργύρου περιέγραφε ὡς ἐξῆς τὸν ὀντίτυπο τῆς κρίσης στὶς Σπέτσες: Προώδενσαν, ναί, οἱ Σπετσιῶται καὶ ἐπλούτησαν, ἀλλ’ ὅτε πραγματικῶς εὐρέθησαν εἰς θέσιν νὰ κατασκευάσωσι τὰ κάλλιστα τῶν πλοίων, ἤτοι μετὰ τὸ 1815, ἐπῆλθεν ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου. Τὸ ἄπειρον δὲ χρηματικὸν αὐτῶν εἶχε καταναλωθῇ εἰς τὴν ναυτηγίαν των, οὐδαμῶς καρποφορήσαν, διότι ἔκτοτε μέχρι τοῦ 1821, ὅτε ἐπανεστάτησαν, ὄχι μόνον δὲν ἀνδείχθησαν παραγωγά, ἀλλὰ καὶ ζημίας ἐπέφερον τὰ ταξιδεύοντα πλοῖα τῶν οἰκοκυραίων²¹.

‘Ο Λάμπρος Κουτσονίκας, ἐπίσης, μᾶς δίνει μιὰ καλὴ εἰκόνα γιὰ τὴν κρίση στὸ ἐμπόριο καὶ στὴ ναυτιλία: ‘Η ἐπικερδὴς ὁμως αὕτη περιστάσις, γράφει, διήρκεσε μέχρι τοῦ 1813-1814, διότι ἐν Εὐρώπῃ ἀποκατέστη πλέον ἡ γενικὴ εἰρήνη²². Σὲ ἄλλο σημεῖο βρίσκουμε τὴν ἐξῆς ἀναφορά: Περὶ τὸ 1820-1821 δὲν ὑπῆρχον πλέον τὰ θαλάσσια κέρδη, ἀπεναντίας ἐπελθούσης τῆς εἰρήνης τοῦ 1815, εἶχε σταματήσῃ τὸ ἐμπόριον θαλάσσης²³. Μιὰ τρίτη ἀναφορά τοῦ ἴδιου συγγραφέα παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον: ‘Ελθούσης δὲ τῆς πρὸς ἐθνεγερσίαν ἐποχῆς, οἱ ἀπόστολοι τῆς ‘Εταιρίας ἔτρεχον παντοῦ περιερχόμενοι τὴν Πελοπόννησον, τὴν Στερεὰν καὶ τὰς Νήσους, διὰ νὰ ἐκβιάσωσι τοὺς προκρίτους πρὸς ἐπανάστασιν καθότι εἶχον ἀρχίσει ἤδη νὰ γίνωνται τὰ πάντα γνωστὰ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Σουλτάνου· ἀλλ’ ἐν ‘Υδρᾷ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὑπῆρχον δύο μεγάλοι πολῖται καὶ οἱ λοιποὶ οἰκοκυραῖοι, οἵτινες τὴν ὑπόθεσιν ταύτην τῆς ἐθνεγερσίας ἐσκέπτοντο μετὰ πολλῆς ἐμβριθείας, καὶ ἐδίσταζον νὰ κάμωσιν ἀρχήν, πρὶν ἰδῶσι καὶ σημεῖα τινὰ συνδρομῆς ξένης τιнос δυνάμεως, ὡς διεδίδετο, ἀλλ’ ὁ λαός, ὅστις πρὸ τινων ἐτῶν εἶχεν ἀπολέσει τὰ ἐκ τοῦ θαλασσίου ἐμπορίου ὠφελήματά του,

19. ‘Α ν τ. Λ ι γ ν ό ς, δ.π., σ. 101-102.

20. ‘Α ν τ. Μ ι α ο ύ λ η ς, ‘Υπόμνημα περὶ τῆς νήσου ‘Υδρας..., ‘Εν ‘Αθῆναις 1864, σ. 43.

21. ‘Α ν ά ρ γ. ‘Α. Χ α τ ζ η α ν α ρ γ ύ ρ ο υ, Τὰ Σπετσιωτικά..., τόμ. Α’, ‘Εν ‘Αθῆναις 1861, σ. κε’. Γιὰ τὴν κρίση στὴν ἐλληνικὴ ἐμπορικὴ ναυτιλία βλ. ἐπίσης Κ. Α. ‘Α λ ε ξ α ν δ ρ ῆ, ‘Η ἀναβίωσις τῆς θαλασσίας μας δυνάμεως κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν, ‘Αθῆναι 1960, σ. 317 κ.ε. καὶ Γ. Β. Λ έ ο ν τ ο ς, ‘Ελληνικὴ ἐμπορικὴ ναυτιλία, ‘Ελληνικὴ ‘Εμπορικὴ Ναυτιλία, ἔκδ. ‘Εθνικῆς Τραπεζῆς τῆς ‘Ελλάδος, ‘Αθῆναι 1972, σ. 44.

22. Λ ά μ π ρ ο ς Κ ο υ τ σ ο ν ί κ α ς, Γενικὴ ἱστορία τῆς ἐλληνικῆς ἐπανάστασεως, ‘Απομνημονεύματα ἀγωνιστῶν τοῦ 21, ἔκδ. Γ. Τσουκαλᾶ, ‘Αθῆναι 1956, ἀρ. 4, σ. 16.

23. Λ ά μ π ρ ο ς Κ ο υ τ σ ο ν ί κ α ς, δ.π., σ. 31.

μαθὼν τὴν ἐνεργούμενην ἐπανάστασιν, ἐζήτει νὰ εὕρῃ ἄλλην τύχην, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούετο παρὰ τῶν προκρίτων ²⁴.

Καὶ ἄλλες μαρτυρίες θὰ ἦταν δυνατό νὰ ἀναφερθοῦν, ἀλλὰ δὲν θὰ μποροῦμε νὰ ἐλέγξουμε πλήρως τὸ θέμα μας παρὰ μόνον ὅταν θὰ εἴμαστε σὲ θέση, μὲ σειρὲς ἀριθμῶν, νὰ προσεγγίσουμε τὴν οὐσία τῆς κρίσης καὶ μὲ νέα κείμενα ἢ μὲ μιὰ πιὸ σωστὴ ἀνάγνωση αὐτῶν ποὺ διαθέτουμε νὰ ἀποχτήσουμε προσπέλαση πρὸς τὶς ἐπιπτώσεις τῆς.

Ἀλλὰ, ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία καὶ πρέπει μὲ ἔμφαση νὰ τονιστεῖ ἐδῶ εἶναι ὅτι ἡ κρίση στὴν ἐμπορικὴ ναυτιλία σήμανε αὐτόματα καὶ μείωση τῆς ἐμπορικῆς δραστηριότητος τῶν Ἑλλήνων καὶ αὐτὸ ὄχι μόνον στὸν ἐλλαδικὸ χῶρο : ἓνα μέρος ἀπὸ τὶς πιὸ ἀνθηρὲς ἐλληνικὲς παροικίες, ἰδιαίτερα ἐκεῖνες τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς ἐνδοχώρας του, δηλαδὴ στὶς παραδουνάβιες χῶρες, ὑπέστησαν ἀκέραιες τὶς συνέπειες τῆς κρίσης στὴν ἐλληνικὴ ἐμπορικὴ ναυτιλία.

Γιὰ τὴν κρίση στὴν ἀγροτικὴ οἰκονομία δὲν ἔχουμε συγκεκριμένες πληροφορίες, εἰδικὰ γιὰ τὴν περίοδο ἀπὸ τὸ 1800 ὠς τὸ 1821. Εἶναι, μάλιστα, ἀμφίβολο ἂν θὰ ἦταν δυνατό νὰ ἔχουμε. Ἴσως κάποιες, κατὰ προσέγγιση ἢ ἔμμεσες, ἀπὸ κάποιες ἀγροτικὲς ἐξεγέρσεις, ὅπως ἐκείνῃ τοῦ Εὐθύμιου Βλαχάβα, ἢ ἀπὸ τὴν ἔξαρση τῆς κλέφτικης δραστηριότητος στὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ 18ου καὶ τὰ πρῶτα τοῦ 19ου αἰῶνα, μιὰ ἔξαρση ποὺ ἔφερε τὴν ἐξόντωση τῆς κλεφτουριάς στὴν Πελοπόννησο τὸ 1806.

Ἀλλὰ, εἶναι ἄραγε ἐπιτρεπτό νὰ ἀμφιβάλλουμε γιὰ τὴν κρίση στὸν πρωτογενὴ τομέα τῆς οἰκονομίας; Ὅταν τὰ δημητριακὰ ἀποτελοῦσαν μιὰ πολὺ ἐκτεταμένη μονοκαλλιέργεια καὶ ἡ δραστηριότητα τῆς ἐλληνικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας συνδεόταν σχεδὸν ἀποκλειστικὰ μὲ τὸ ἐμπόριο τῶν σιτηρῶν, πῶς θὰ ἦταν δυνατό νὰ μὴ συνδέσουμε τὴν κρίση στὴν ἐμπορικὴ ναυτιλία μὲ μιὰ κρίση στὶς καλλιέργειες τῶν δημητριακῶν; Καὶ ἂν σὲ ὁρισμένες περιοχὲς ἔπρεπε νὰ γίνεῖ ἡ μετάβαση ἀπὸ μιὰ μονοκαλλιέργεια (π.χ. τὴν ἐλαιοκαλλιέργεια) σὲ μιὰ ἄλλη (π.χ. στὴν ἀμπελοκαλλιέργεια), πῶς εἶναι δυνατό ἡ μετάβαση αὐτὴ νὰ ἔγινε χωρὶς μιὰ ἀναστάτωση, δηλαδὴ μιὰ κρίση, στὴν ἀγροτικὴ παραγωγή;

Καὶ ἂν, ἀκόμη, ἡ συνολικὴ οἰκονομικὴ κρίση ὡδηγοῦσε σὲ μείωση τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς, αὐτὸ δὲν ἦταν μιὰ ἀναστολὴ τῆς διαδικασίας πρὸς τὴν πλήρη διαμόρφωση τῆς μεγάλης ἐμπορευματικῆς ἀγροτικῆς μονάδας, ποῦ, ὅπως πιστεύουμε, ἦταν τὰ τσιφλίκια, ἢ ὅποια ἀναστολὴ ἀναστάτωνα ὁλόκληρο τὸν ἀγροτικὸ κόσμο;

Βέβαια, στὸ πλαίσιο τῆς κρίσης σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος στὸν ἐλλαδικὸ χῶρο πρέπει νὰ τοποθετηθεῖ καὶ μιὰ

24. Λάμπρος Κουτσονίκας, ὁ.π., σ. 31.

ἀναστάτωση καὶ ἀναρχία πού παρατηρήθηκε στὶς τιμές. Ὑπάρχουν, μάλιστα, σαφέστατες πληροφορίες ὅτι στὴ χρονικὴ περίοδο πού μᾶς ἀπασχολεῖ ἐδῶ σημειώθηκε μιὰ πολὺ μεγάλη ὕψωση τῶν τιμῶν, σὲ σημεῖο πού νὰ ὀδηγεῖ στὴν ἐξαθλίωση τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ δὲν συνοδευόταν ἀπὸ ἀνάλογη αὐξηση τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας²⁵. Ἄν ἡ ἀνοδικὴ πορεία τῶν τιμῶν ἐξεταστεῖ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν καλπάζουσα ὑποτίμηση τοῦ τουρκικοῦ νομίσματος²⁶, ἡ ὁποία εἶχε σοβαρότατες ἐπιπτώσεις στὸ ἐξωτερικὸ ἐμπόριο, θὰ διαπιστωθεῖ ὅτι βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ βαθειὰ κρίση σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς οἰκονομικῆς λειτουργίας.

Ἄς συνοψίσουμε: Οἱ πληροφορίες πού διαθέτουμε —καὶ δὲν εἶναι, βέβαια, μόνον ὅσες ἀναφέρονται ἐδῶ— δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ σχηματίσουμε μιὰ πλήρη καὶ ἀκριβὴ εἰκόνα τῆς οἰκονομικῆς κρίσης· μᾶς ἀπαγορεύουν, ὅμως, νὰ ἀμφιβάλλουμε ὅτι στὴν περίοδο ἀπὸ τὸ 1800 ὠς τὸ 1821 οἱ οἰκονομικὲς δραστηριότητες τοῦ ἐλλαδικοῦ χώρου δοκίμασαν μιὰ σοβαρὴ κρίση, ἡ ὁποία γινόταν πιὸ βαθιὰ καὶ προσλάμβανε μεγαλύτερη ἑκταση ὅσο προχωροῦμε πρὸς τὸ 1821, ἐνῶ ἡ συνολικὴ οἰκονομικὴ ζωὴ δοκίμαζε μιὰ ἀναστάτωση, χωρὶς προηγούμενο στὴν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας.

Ἐπομένως, εὐκόλα πιά προκύπτει ἡ διαπίστωση ὅτι ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἔγινε σὲ μιὰ στιγμή πού ὁ ἐλλαδικὸς χῶρος εἶχε βυθιστεῖ σὲ μιὰ δξύτατη οἰκονομικὴ κρίση. Ἡ συνδυασμένη αὐτὴ παρατήρηση δὲν ἔχει διατυπωθεῖ ὡς τώρα, παρόλο πού ἕνας-δύο ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἱστορικοὺς μας ἐπισήμαναν μιὰ *οἰκονομικὴ παρακμὴ* σὲ μερικοὺς τομεῖς τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος ἢ διαπίστωσαν κάποιες κοινωνικὲς μεταβολές, πίσω ἀπὸ τίς ὁποῖες, ὅμως, ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἀναζητηθεῖ οἱ οἰκονομικοὶ παράγοντες.

Βέβαια, μὲ τὴν τελευταία αὐτὴ διαπίστωση δὲν πρέπει νὰ νομιστεῖ ὅτι ἀναγκαστικὰ ἀναζητεῖται μιὰ εὐθύγραμμη σχέση ἀνάμεσα στὴν οἰκονομικὴ κρίση καὶ στὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ ἀμφιβάλλουμε ὅτι δὲν ἀποκλείεται ἡ οἰκονομικὴ αὐτὴ κρίση νὰ δημιούργησε τίς ἐπαναστατικὲς προοπτικὲς καὶ νὰ προσανατόλισε ἀνάλογα τὸν ἐλλαδικὸ

25. Γιά αἰσθητὴ αὐξηση τῶν τιμῶν στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνα μιλάει ὁ περιηγητὴς Leake (Κ. Σιμόπουλος, ὁ.π., τόμ. Γ1, σ. 375), ἐνῶ ὁ Rouqueville ἀναφέρει ὅτι ἀπὸ 1800 ὠς τὸ 1819 οἱ τιμὲς ἐξαπλασιάστηκαν, τὴ στιγμή πού τὰ ἡμερομίσθια αὐξήθηκαν μόνο κατὰ 25% (Κ. Σιμόπουλος, ὁ.π., τόμ. Γ2, σ. 400).

26. Ἡ ὑποτίμηση τοῦ τουρκικοῦ νομίσματος εἶχε φτάσει σὲ μεγάλο ὕψος ἀπὸ τὸ τέλος κιόλας τοῦ 18ου αἰῶνα. Σχετικὰ βλ. Ν. Σνογονος, ὁ.π., σ. 82-83 καὶ 319 καὶ Βασίλη Κρεμμυδά, Τὸ ἐμπόριο τῆς Πελοποννήσου στὸ 18ο αἰῶνα (1715-1792), Ἀθήνα 1972, σ. 114-119.

άνθρωπο. Αὐτὸν τὸν ἐλλαδικὸ ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος, θιγμένος στὴν κοινωνική του ὑπόσταση, δὲν ἀποκλείεται νὰ βρέθηκε σὲ ἀδιέξοδο.

Ἄν, δηλαδή, διαπιστωθεῖ ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κρίση δημιούργησε ἀναστάτωση καὶ ἀδιέξοδο στὶς κοινωνικὲς σχέσεις, ἄρα καὶ κρίση στὴν κοινωνικὴ ὑπόσταση τῶν ἀνθρώπων, τότε δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε σὲ ἄλλες αἰτίες τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821.

Εἶναι, ἐπομένως, ἀναγκαῖο νὰ ἐξετάσουμε τὶς κοινωνικὲς αὐτὲς σχέσεις, ἀφοῦ ἀκούσουμε πρῶτα τὶς σκέψεις μερικῶν ἱστορικῶν. Ὁ Κωστὴς Μοσκόφ γράφει ὅτι ἡ ὕλική παρακμὴ τοῦ ἐθνωτικοῦ χώρου, ποὺ ὅπως εἶδαμε ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 1815, θὰ ἀλλάξει σταδιακὰ τὴν ἰδεολογικὴ στάση τοῦ ἐθνωτικοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι ἡ οἰκονομικὴ παρακμὴ θὰ φέρει καὶ τὴν ἀλλαγὴ στὴν ψυχολογία τοῦ ἐθνωτικοῦ ἐλλαδικοῦ ἀνθρώπου²⁷. Ἐπίσης, ὁ Νίκος Γ. Σβορώνος γράφει ὅτι ἀπ' τὰ 1800 συναντᾶμε στὴν Ἑλλάδα δημοκρατικὰ κόμματα ποὺ δροῦν στὰ πλαίσια τῆς κοινοτικῆς αὐτοδιοίκησης, στὴν Κοζάνη, στὴν Κέα, τὴ Σάμο... Στὶς συντεχνίες καὶ τὶς συνεργατικὲς ἢ κοινωνικὴ πάλη διεξάγεται ἀνάμεσα σὲ μεγάλους καὶ σὲ μικροὺς μετόχους (Ἀμπελάκια). Ἡ ἴδια πάλη διεξάγεται ἀνάμεσα στὶς συντεχνίες καὶ τοὺς μεγαλέμπορους²⁸.

Θὰ πρέπει, ἴσως, νὰ παρατηρηθεῖ ὅτι στὶς σκέψεις αὐτές, ἡ δὲν ἀποδίδεται σημασία στὴ συνολικὴ οἰκονομικὴ κρίση, ἢ οἱ κάποιες μεταβολὲς ποὺ μαρτυροῦνται στὴν περίοδο 1800-1821 ἐξετάζονται μόνο στὴν ἰδεολογικὴ καὶ πνευματικὴ τους διάσταση. Ὡστόσο, ἡ πρώτη, αὐτόματη σχεδόν, συνέπεια τῆς οἰκονομικῆς κρίσης εἶναι ἡ ἀπόρριψη τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ τους κατάσταση σὲ μιὰ ἄλλη κοινωνικὴ κατάσταση²⁹.

27. Κ ω σ τ ῆ ς Μ ο σ κ ῶ φ, ὁ.π., σ. 105 καὶ 107. Πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ Κωστὴς Μοσκόφ μιλάει ἐδῶ μόνο γιὰ τὸν Ἕλληνα βιοτέχνη τοῦ ὄρεινοῦ χώρου καὶ ὅτι μόνο στὸν ὄρεινὸ βιοτεχνικὸ χῶρο βλέπει τὴν οἰκονομικὴ παρακμὴ.

28. Ν ί κ ο ς Γ. Σ β ο ρ ῶ ν ο ς, Ἐπισκόπηση τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας, Ἀθήνα 1976, σ. 62.

29. Χαρακτηριστικὸ γιὰ τὴν κοινωνικὴ ψυχολογία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἐθίξε ἡ οἰκονομικὴ κρίση εἶναι ἓνα γράμμα τοῦ πλοιάρχου Ἐ. Γλυκοῦδη, ὁ ὁποῖος ἦταν μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας. Ὁ πλοίαρχος, λοιπόν, στὸ γράμμα ποὺ συνηθιζόταν νὰ στέλνεται στὸ μνητὴ ὕστερα ἀπὸ τὴ μύηση, ἔγραφε: Ἐγὼ φίλε μου εὐρίσκομαι ἐδῶ χωρὶς δουλειά, ὥσάν ὅπου τὰ Νεγότσια εἶναι νεκρά, ζημιωμένοι καὶ τὰ αἶτια ὅπου δὲν εἶμαι εἰς τὴν Ἀσπρην Θάλασσαν, εἶναι ὅπου χρεωστῶ δέκα χιλιάδες γρόσια καὶ πάσχω νὰ δουλεύσω, διὰ νὰ τὰ πληρώσω... ὅσον ὅμως εἶμουν πλοίαρχος μ' ἑδικά μου καπιτάλια... Μὲ κακοφαίνεται τώρα, ποὺ σὲ ἐγνώρισα, ποὺ δὲν ἔχω δουλειὰ εἰς χεῖρας διὰ νὰ δείξω πρὸς σὲ τὴν δούλευσίν μου ἐπειδὴ ὅταν ἔχη τινὰς δουλειὰν εἰς χεῖρας εἶναι πλέον ὑποληπτικὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰσακούεται καλύτερα. Ἐγὼ, ἂν εἶχα δουλειὰ εἰς χεῖρας καὶ εὐρισκόμην εἰς τὴν Ἀσπρην Θάλασσαν, ἤθελε κερδίσω πολλοὺς καὶ καλοὺς φιλοπάτριδας ὠφελίμους εἰς κάθε ἐποχὴν (Γ. Φ ρ ᾶ γ κ ο ς, Φιλικὴ Ἑταιρία, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τόμ. ΙΑ', Ἀθήνα 1975, σ. 426).

Ὁ ἐλλαδικὸς ἀγρότης, ἡ σεβασμιωτέρα κλάσις μιᾶς πολιτείας κατὰ τὸν Ἀνώνυμο τῆς Ἑλληνικῆς Νομαρχίας³⁰, συμπίεζεται ἀνάμεσα στὴ διαδικασία ἀνάπτυξης τῆς μεγάλης ιδιοκτησίας, ποὺ τὸν ἀφήνει ἀκτήμονα³¹, στὴν αὐξηση τοῦ κόστους τῆς ζωῆς μὲ τὴ μείωση τοῦ ἀγροτικοῦ εἰσοδήματος³², ποὺ τὸν ἐξαθλιώνει οἰκονομικά³³, καὶ στὴ μείωση τῆς ἴδιας τῆς παραγωγῆς, ποὺ τὸν καθιστᾷ περιφερόμενο ἄνεργο. Παράλληλα, ὁ ἀγροτικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσει τὸν πρῶν βιοτεχνικὸ καὶ ναυτικὸ ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος νόμιζε ὅτι ἡ καταφυγὴ στὴν ἀγροτικὴ ἐργασία ἀποτελοῦσε τὴ λύση τοῦ οἰκονομικοῦ του προβλήματος. Ἡ ἀπόρριψη τοῦ βιοτέχνη καὶ τοῦ τεχνίτη στὴν κατάστασι τοῦ κολλίγου ἢ τοῦ ἀνεργοῦ³⁴, ὅπως, δηλαδή, συνέβη καὶ μὲ τοὺς ναυτικούς³⁵, δὲν συνιστοῦσε μόνο μιὰ οἰκονομικὴ καταστροφὴ καὶ μιὰ κοινωνικὴ ὑποτίμησις, ἀλλὰ δημιουργοῦσε καὶ κάποιες νέες κοινωνικὲς συμμαχίες.

30. Ἀ ν ὠ ν υ μ ο ς ὁ Ἑ λ λ η ν, Ἑλληνικὴ Νομαρχία, Ἀθήνα 1957, σ. 138.

31. Τὴν ἐπέκτασι τοῦ θεσμοῦ τῶν τσιφλικιῶν σὲ βάρος τῆς ἐλεύθερης μικρῆς ιδιοκτησίας παρατήρησε στὴ Θεσσαλίᾳ ὁ L. H e u z e y, ὁ.π., σ. 49-50, 109 κ.ά. Ἐπίσης, ὁ Φ ρ. Τ ί ρ ς, Ἡ Ἑλλάδα τοῦ Καποδίστρια, τόμ. Β', Ἀθήνα 1972, σ. 13, γράφει ὅτι, τὸ 1830, οἱ μισὲς ἐλληνικὲς οἰκογένειες καὶ τὸ 83% τῶν ἀγροτικῶν οἰκογενειῶν ἦταν χωρὶς ιδιοκτησίαν.

32. Ὁ Κ ω σ τ ῆ ς Μ ο σ κ ῶ φ, ὁ.π., σ. 67 καὶ 147, μὲ στοιχεῖα ἀπὸ τὸν Rouqueville, διαπιστώνει μείωσι τοῦ ἀγροτικοῦ εἰσοδήματος ἀπὸ τὸ 1804 ὡς τὸ 1820.

33. Γιά τὴν ἐξαθλίωσι τῶν ἀγροτῶν στὴν τελευταία περίοδο τῆς τουρκοκρατίας βλ. Δ. Κ. Τ σ ο π ο τ ο ῦ, Γῆ καὶ γεωργοὶ τῆς Θεσσαλίας κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν, Ἀθήνα 1974, σ. 227. Γιά τὴ μείωσι τοῦ ἀγροτικοῦ εἰσοδήματος βλ. τὴν προηγούμενη σημείωσι.

34. Κατὰ τὸν Ἀ ν ὠ ν υ μ ο τ ὸ ν Ἑ λ λ η ν α, Ἑλληνικὴ Νομαρχία, ὁ.π., σ. 139-142, οἱ τεχνίτες ἦταν στὴν ἴδια ἄθλια κατάστασι μὲ τοὺς γεωργούς.

35. Ἰδιαίτερη σημασία ἔχει ἡ μείωσι τοῦ ἐτήσιου κέρδους γιὰ κάθε μέλος τῶν πληρωμάτων τῶν ὑδραϊκῶν πλοίων. Ἔτσι, κάθε μέλος πληρώματος κέρδισε, κατὰ μέσο ὁδο,

τὸ	1810	123	τάληρα	}	152 τάληρα	} μείωσι 67%
τὸ	1811	132	»			
τὸ	1812	232	»			
τὸ	1813	167	»			
τὸ	1814	156	»			
τὸ	1815	64	»	}	50 τάληρα	
τὸ	1817	63	»			
τὸ	1818	88	»			
τὸ	1819	40	»			
τὸ	1820	24	»			
καὶ τὸ	1821	19	»			

(Β α σ ῖ λ η ς Κ ρ ε μ μ υ δ ᾶ ς, Εἰσαγωγή στὴν ἱστορίαν τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας (1700-1821), Ἀθήνα 1976, σ. 132).

Ἡ κρίση στὶς ἐμπορικὲς ἀνταλλαγὰς καί, κυρίως, στὴν ἐμπορικὴ ναυτιλία ἀφοροῦσε εὐρύτατα κοινωνικὰ στρώματα, τὰ ὁποῖα ἔσπευσαν νὰ ἀναζητήσουν λύσεις ἀνύπαρκτες στὴν ἀγροτικὴ παραγωγή. Δὲν θὰ πρέπει, μάλιστα, νὰ μᾶς διαφεύγει ὅτι ἡ μεγάλη κρίση στὴν ἐμπορικὴ ναυτιλία ἔθιγε καίρια τὸ συσσωρευμένο ἐφοπλιστικὸ κεφάλαιο, τὸ ὁποῖο, πανικόβλητο, ἀναζήτησε λύσεις ἀπελπισίας στὴ ναυπήγηση ὅλο καὶ περισσότερων καραβιῶν — ὅπως ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι συνέβη ³⁶ — ἢ στὴν ἀγορὰ ἀκινήτων, γῆς κυρίως, πρᾶγμα περίπου ἀδύνατο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Γίνεται, λοιπόν, σαφὲς ὅτι ἀπὸ τὸ 1800 ὠς τὸ 1821 ἡ οἰκονομικὴ κρίση ποὺ ἔθιξε τὸν ἐλλαδικὸ ὥρο ἀνέτρεψε τὴν ὑφιστάμενη ἢ ὑπὸ σχηματισμὸ κοινωνικὴ κατάσταση καὶ δημιούργησε μιὰ νέα. Αὐτὴ ἡ νέα ἦταν μιὰ κοινωνία μὲ πολὺ πλούσιους, ἀλλὰ ἀνήσυχους, καὶ μὲ πολὺ φτωχοὺς ἀνθρώπους. Μιὰ κοινωνία μὲ ἀνεργούς καὶ μὲ μετακινήσεις πληθυσμῶν, οἱ ὁποῖοι, μέσα στὴ δυστυχία τους, προσφέρονταν ὡς φτηνὴ ἐργατικὴ δύναμη. Ἦταν μιὰ κοινωνία ἀνήσυχη, μὲ τὶς βασικὲς ἀντιθέσεις τῆς σὲ μεγάλη ὄξυνση. Στὶς δυὸ πρῶτες δεκαετίες τοῦ 19ου αἰῶνα ἡ νεοελληνικὴ κοινωνία ἀπόχτησε μιὰ ἐξαιρετικὴ κινητικότητα· μιὰ κινητικότητα ποὺ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὶς ὑλικὲς βάσεις τοῦ βίου γιὰ νὰ καταλήξει στὶς ἰδεολογικὲς ἀναζητήσεις.

Ἀλλὰ, μιὰ ἀνάλογη κινητικότητα θὰ πρέπει νὰ ὑποθέσουμε καὶ στὸν εὐρύτερο ἐλληνικὸ ὥρο, στοὺς χώρους, δηλαδή, ἐκείνους ὅπου ἡ ἐλληνικὴ οἰκονομικὴ δραστηριότητα εἶχε σημειώσει ἀξιόλογες ἐπιδόσεις: Γιὰ τὸν παροικιακὸ Ἑλληνα ἡ οἰκονομικὴ δράση ἦταν ὁ μόνος λόγος ἀποδοχῆς τοῦ ἀπὸ τὸν ἐξωελλαδικὸ ὥρο. Ἡ οἰκονομικὴ κρίση στὸν ἐλλαδικὸ ὥρο καὶ ἰδιαίτερα ἡ κρίση τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας ἔθιγε καίρια συμφέροντα, ἔθιγε τὴν ἴδια τὴν ὑπόσταση τοῦ παροικιακοῦ ἐλληνισμοῦ, ἰδιαίτερα στὶς παραδουνάβιες χώρες καὶ τὸν Εὐξείνιο Πόντο. Ὁ Ἑλληνας πάροικος τῶν χώρων αὐτῶν εἶχε συνδέσει τὴν τύχη τοῦ σχεδὸν ἀποκλειστικά μὲ τὸ ἐμπόριο τοῦ σιταριοῦ.

Ἀλλωστε, δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγει ὅτι ἡ ἀνάπτυξη τῶν ἐθνικῶν συνειδήσεων στὸν εὐρωπαϊκὸ καί, μάλιστα, στὸ βαλκανικὸ ὥρο κλόνιζε τὴ θέση κάθε ξένου στοιχείου. Οὕτε πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι ἡ ἥττα τοῦ Ναπολέοντα, γνωστὴ ἀπὸ τὸ 1812, ἀπελευθέρωσε τὶς διαδικασίες γιὰ τὴ συγκεκριμενοποίηση τῶν ἐθνικῶν προσανατολισμῶν, ἀφοῦ ἡ ναπολεόντεια ἐπιχείρηση ἦταν ἡ τελευταία προσπάθεια στὴν ἱστορία γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς αὐτοκρατορίας μὲ τὴν παλαιὰ ἔννοια τοῦ ὅρου. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ συνολικὸ πλαίσιο εἶναι δυνατὸ νὰ ἀντιληφθοῦμε καλύτερα αὐτὴ τὴν «κινητικότητα» τοῦ παροικιακοῦ Ἑλληνα στὸν ἀνατολικοευρωπαϊκὸ ὥρο· μιὰ

36. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι στὰ χρόνια τῆς κρίσης ὁ ἀριθμὸς τῶν καραβιῶν ποὺ ναυπηγήθηκαν στὶς Σπέτσες αὐξήθηκε. Σχετικὰ βλ. Β α σ ί λ η Κ ρ ε μ μ υ δ ᾶ, ὁ.π., σ. 139.

κινητικότητα πού ἔτεινε πρὸς τὴν ἐγκατάλειψη τοῦ χώρου του καὶ πρὸς τὴν ἐπιστροφή ³⁷.

Καί, ἴσως, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ θὰ πρέπει νὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν ἐθνικὴ συσπείρωση πού παρατηρεῖται στὸ συνολικὸ ἑλληνισμὸ στίς δυὸ πρῶτες δεκαετίες τοῦ 19ου αἰῶνα. Ἡ ἐθνικὴ αὐτὴ συσπείρωση, γνωστὴ ἀπὸ ἓνα πλῆθος πληροφορίες, συμπορευόταν μὲ τὴ σφυρηλάτηση τῆς ἐθνικῆς συνείδησης, πού ἓνα ἀπὸ τὰ κύρια χαρακτηριστικά της ἦταν ἡ στήριξη στίς ἡμέτερες δυνάμεις³⁸.

Ἡ σύμπτωση τῶν δυὸ αὐτῶν γεγονότων, τῆς ἐθνικῆς, δηλαδή, συσπείρωσης καὶ τῆς σφυρηλάτησης τῆς ἐθνικῆς συνείδησης, δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι συμπορευόταν μὲ τὴν προϊούσα οἰκονομικὴ κρίση καὶ ἐκδηλωνόταν καθαρότερα σὲ χώρους πού θίγονταν περισσότερο, ὅπως ἦταν ὁ νοτιοελλαδικὸς χώρος, ὁ ὁποῖος, ὡς κάποια στιγμή, ἦταν κάτω ἀπὸ τὸν ἀπόλυτο οἰκονομικὸ-ἐμπορικὸ ἔλεγχο τῶν Γάλλων, πού ὑποχώρησαν, καὶ τῆς ἐλληνικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας, πού βυθίστηκε στὴν κρίση.

Ἄν οἱ λογικοὶ αὐτοὶ συνδυασμοὶ εἶναι θεμιτὸ νὰ ἀπασχολοῦν σοβαρὰ τὸν προβληματισμὸ μας, τότε θὰ εἶναι δυνατό νὰ ἐρμηνεύσουμε πῶς ἐξελίχτηκε μιὰ κάποια ἐπαναστατικὴ διάθεση—ἢ καλύτερα διαθεσιμότητα—πού παρατηρήθηκε ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνα γιὰ νὰ καταλήξει σὲ συγκεκριμένες ἐπαναστατικὲς ἐκδηλώσεις³⁹. Ὅπως, ἐπίσης, θὰ ἦταν δυνατό νὰ σκεφτοῦμε ὅτι ἡ ιδέα—ὄχι ἡ ἰδεολογία—καὶ ὁ πόθος γιὰ τὴν ἐλευθερία, πού ἐνδεχομένως δημιουργοῦνται μὲ τὸν πλουτισμὸ, μὲ τὴν οἰκονομικὴ ἀκμὴ, μὲ τὴ μάθηση καὶ μὲ τὶς γαλλικὲς ιδέες τοῦ διαφωτισμοῦ, μετατρέπονται σὲ ἐπαναστατικὴ ἰδεολογία σὲ μιὰ περίοδο οἰκονομικῆς κρίσης.

Ἔτσι, ἴσως, φτάσαμε στὴν Ἐπανάσταση. Σὲ ποιὸ πλαίσιο πρέπει ἄραγε

37. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ Ἕλληνας πάροικος ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐπιστρέψει σὲ μιὰ ἀνεξάρτητη Ἑλλάδα (Ἄ ν ὥ ν υ μ ο ς ὁ Ἑ λ λ η ν, Ἑλληνικὴ Νομαρχία, δ.π., σ. 183-184, 185-190 καὶ 197).

38. Γιὰ σχετικὲς πληροφορίες βλ. Β α σ ί λ η Κ ρ ε μ μ υ δ ᾱ, δ.π., σ. 202-204.

39. Ὁ Γάλλος Auguste de Jassaud στὸ ἀνέκδοτο ὑπόμνημά του (βλ. γι' αὐτὸ Β α σ ί λ η Κ ρ ε μ μ υ δ ᾱ, δ.π., σ. 140) μὲ τίτλο *Mémoire sur l'état physique et politique des îles d'Hydra, Spécie, Poros et Ipséra en l'année 1808*, 1 Αὐγ. 1809, ἔγραψε γιὰ τοὺς Ἕλληνας ὅτι εἶναι μιὰ κρυμμένη φωτιά πού περιμένει τὸ φύσημα τῆς ἐλευθερίας γιὰ νὰ ξανανάψει· τοὺς παρομοιάζει, ἐπίσης, μὲ ἓνα λιονταράκι πού δοκιμάζει τὰ δόντια του. Βλ. καὶ τὶς παρατηρήσεις διαφόρων περιηγητῶν στοῦ Κ. Σ ι μ ὄ π ο υ λ ο υ, δ.π., τόμ. Γ1, σ. 72, 137, 145 καὶ 315 καὶ τόμ. Γ2, σ. 103, 108 καὶ 117. Ἐπίσης, σύμφωνα μὲ μαρτυρία τοῦ Rouqueville, οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀκαρνανίας δὲν περιμένουν παρὰ ἓνα σύνθημα γιὰ νὰ ἀρπάξουν τὰ δπλα (βλ. *Démocratie Iliadou, Les Balkans jouet de la politique des puissances européennes pendant les XVIII^e et XIX^e siècles*, *Balkan Studies*, 16 (1975), σ. 163).

νά την τοποθετήσουμε; Είναι πιά βέβαιο ότι η Έπανάσταση του 1821 όχι μόνο δεν βγήκε μέσα από μία οικονομική άκμή, όχι μόνο δεν καθοδηγήθηκε από μία οικονομικά σφριγηλή αστική τάξη, αλλά, αντίθετα μάλιστα, βγήκε μέσα από μία βαθιά και προϋούσα οικονομική κρίση και οργανώθηκε από μία αστική τάξη θιγμένη απ' αυτή την οικονομική κρίση, η οποία αστική τάξη αναζητούσε τους προσανατολισμούς της μέσα σε μία κοινωνία με κλιδωνιζόμενες αρχές, με ανατρεπόμενες βάσεις και με όξυνόμενες τις αντιφάσεις της. Η κρίση έθιγε ιδιαίτερα τον εφοπλιστικό κόσμο, ο οποίος, εκτός από την οικονομική του εδρωστία, έχανε και την ήγεσία, δηλαδή τον έλεγχο, της αγοράς του έλλαδικού χώρου.

Καί, βέβαια, δεν είναι, ίσως, δυνατό να τοποθετούμε την Έπανάσταση μόνο σε πνευματικές βάσεις. Η πνευματική ζωή στον έλλαδικό χώρο ήταν ύποτυπώδης πριν από το 1821. Ο λεγόμενος έλληνισμός ήταν υπόθεση του παροικιακού έλληνισμού, ενώ η σχολική παιδεία σπάνια ξεπερνούσε στον έλλαδικό χώρο το στάδιο της ανάγνωσης και της γραφής⁴⁰. Άλλωστε, για τον έλλαδικό άνθρωπο ο όποιοςδήποτε διαφωτισμός και η οποιαδήποτε παιδεία θα ήταν, μέσα στις συνθήκες που δημιουργούσε η οικονομική κρίση, μία περιττή πολυτέλεια⁴¹.

Ύστερα από όσα εκτέθηκαν προκύπτει ότι η Έπανάσταση του 1821 συνέπεσε με μία βαθιά οικονομική κρίση. Τα στοιχεία που διαθέτουμε δεν μάς επιτρέπουν ακόμη να εξαρτήσουμε την Έπανάσταση από την κρίση. Υπάρχουν, ωστόσο, μερικές χαρακτηριστικές συμπτώσεις: το 1815 εκδόθηκε στη Βενετία ο «Έρμης ο κερδώς»· το 1817 εκδόθηκε στη Βιέννη η «Θαλάσσιος νομοθεσία» του Ν. Κεφαλαΐ· το 1818 εκδόθηκε στην Ύδρα ο νέος «Νόμος έμπορικής ναυτιλίας» και την ίδια χρονιά ο φόρος επί του κέρ-

40. Για σχετικές μαρτυρίες βλ. Β α σ ί λ η Κ ρ ε μ μ υ δ ά, δ.π., σ. 216, 217, 218 κ.ά.

41. Ο Φ. Ή. Ή λ ι ο ύ, Προσθήκες στην έλληνική βιβλιογραφία, Αθήνα 1973, σ. 39, γράφει ότι από τους συνδρομητές που γράφτηκαν για την αγορά βιβλίων από το 1800 ως το 1820 μόνο το 7% κατοικούσε στις περιοχές που άργότερα αποτέλεσαν το ελεύθερο κράτος. Από τη μελέτη του ίδιου συγγραφέα, Βιβλία με συνδρομητές. Ι. Τα χρόνια του διαφωτισμού (1749-1821), Ο Έρμιασής, τ. 12, τχ. 69-70 (Μάιος - Αύγ. 1975), σ. 101-179, προκύπτουν πολύ ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις: Τα αντίτυπα που πουλήθηκαν με συνδρομές στον έλλαδικό χώρο (περίπου τα όρια της σημερινής έλληνικής επικράτειας) από το 1800 ως το 1821 αποτελούν περίπου το 5,5% των έλληνικών αντιτύπων που κυκλοφόρησαν με συνδρομές. Άν, μάλιστα, εξαιρέσουμε τα αντίτυπα που πουλήθηκαν στο Άγιο Όρος, δεν απομένει για τον υπόλοιπο έλλαδικό χώρο ούτε 4,5%.

Μία άλλη τομή στά δεδομένα που δημοσιεύει ο Φ. Ή. Ή λ ι ο ύ μάς δείχνει ότι το 39% περίπου των αντιτύπων που πουλήθηκαν με συνδρομές στον έλλαδικό χώρο έφτασαν στο νησιωτικό χώρο και κυρίως στη Χίο, στην Ύδρα, στον Πόρο, στη Ζάκυνθο και στην Κέρκυρα.

δους πὺν εἰσπραττόταν στὴν κοινότητα τῆς Ὑδρας μειώθηκε ἀπὸ 5% σὲ 3%⁴².

Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρία ἰδρύθηκε τὸ 1814· εἶχε τὴν ἔδρα τῆς καὶ ἔδρασε σὲ ἓνα χῶρο πὺν εἶχε ἄμεση σχέση μετὰ τὴ δράση τῆς ἐλληνικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας. Τὸ 41% τῶν μελῶν τῆς Ἑταιρίας, πὺν εἶχαν δηλώσει πὺν μὴ-θηκαν, εἶχε μνηθεῖ στὶς παραδουνάβιες χῶρες καὶ στὴ νότια Ρωσία. Οἱ δυὸ ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἰδρυτὲς τῆς Ἑταιρίας, ἦταν ἀποτυχημένοι ἢ χρεοκοπημένοι ἐμποροὶ, ἐνῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐμπόρου εἶχαν δηλώσει καὶ οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ ὅσους εἶχαν μνηθεῖ στὶς παραδουνάβιες παροικίες καὶ στὴ Ρωσία. Τὸ 1816 ἡ Ἑταιρία εἶχε 20 μέλη· τὸ 1817 μὴθήκαν ἄλλα 22 μέλη· τὸ 1818, πρῶτο ἔτος τῆς μεγάλης κρίσης στὴν ἐμπορικὴ ναυτιλία, μὴθήκαν στὴ Φιλικὴ Ἑταιρία 210 ἄτομα, τὸ 1819 164 ἄτομα κλπ. Ἀπὸ γεωγραφικὴ ἄποψη διαπιστώνουμε τὶς ἐξῆς συμπτώσεις: ἡ Πελοπόννησος, ἡ περιοχὴ, δηλαδὴ, πὺν εἶχε γνωρίσει τὴν οἰκονομικὴ κρίση πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸ 1800, ἀντιπροσωπευόταν στὴν Ἑταιρία μετὰ τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ (37,2%) τῶν μελῶν τῆς· τὸ 14,6% τῶν μελῶν τῆς Ἑταιρίας καταγόταν ἀπὸ τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου, τὸ χῶρο, δηλαδὴ, τοῦ ἐφοπλιστικοῦ κεφαλαίου. Ἀπὸ τοὺς 21 σημαντικότερους μνητὲς οἱ 11, δηλαδὴ τὸ 52%, ἦταν Πελοποννήσιοι, ἐνῶ 12 ἀπ' αὐτοὺς, δηλαδὴ τὸ 57% ἦταν ἐμποροὶ⁴³. Μόλις τὸ 1819, ὅταν ἡ οἰκονομικὴ κρίση ἔδειχνε ὅτι ἦταν ὀριστικὴ, ἡ Φιλικὴ Ἑταιρία κατόρθωσε νὰ κάμψει τὴν ἄρνηση τῶν προκρίτων.

Δὲν εἶναι βέβαιο ὅτι συμβαίνουν συχνὰ στὴν ἱστορία τόσες ποιοτικὲς καὶ ποσοτικὲς συμπτώσεις, ὅσες διαπιστώνονται στὸν ἐλλαδικὸ χῶρο στὰ 10 χρόνια πὺν προηγήθηκαν ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821, στὴν περίοδο, δηλαδὴ, πὺν ἡ οἰκονομικὴ κρίση βάθαινε ὅλο καὶ περισσότερο καὶ ἀγκάλιαζε ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῶν Ἑλλήνων, ἀκόμη καὶ σὲ ἐξωελλαδικούς χώρους. Ἴσως λοιπόν, ἡ γενικευμένη αὐτὴ οἰκονομικὴ κρίση, ἡ ὁποία ὁδηγοῦσε στὴν καταστροφὴ τὴν ἐλληνικὴ ἀστική τάξη, νὰ ἐπιτάχυνε τὶς ἐπαναστατικὲς διαδικασίες, νὰ ὀξυνε τὶς ἀντιφάσεις καὶ νὰ ἔδωσε τὸ δικό τῆς συγκεκριμένο νόημα στὴν Ἐπανάσταση.

42. Βλ. Ἀ ν τ. Λ ι γ ν ο ὦ, ὁ. π., σ. 98.

43. Οἱ πληροφορίες γιὰ τὴ Φιλικὴ Ἑταιρία προέρχονται ἀπὸ τὸ ἄρθρο τοῦ Γ. Φ ρ ἄ γ κ ο υ, ὁ. π., σ. 424-432. Βλ. ἐπίσης καὶ τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ Τ ἄ σ ο υ Β ο υ ρ ν ᾶ στὸ βιβλίον Φιλικὴ Ἑταιρία, ἐκδ. Δρακόπουλου, χ.τ. καὶ χ.ἔ. Παράλληλες πληροφορίες, πὺν ἀφοροῦν συνολικὰ τὸ θέμα μας, ὑπάρχουν σκόρπιες σὲ ποικίλα κείμενα, ὅπως αὐτὴ πὺν ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἀντώνιος Οἰκονόμου, πὺν ξεσήκωσε τοὺς Ὑδραίους, ἦταν ἓνας κατεστραμμένος πλοίαρχος. Σχετικὰ βλ. Ἀ ν τ ω ν ῖ ο υ Ἀ. Μ ι α ο ὺ λ η, Βίος Ἀντωνίου Γ. Κριεζῆ, Ἀπομνημονεύματα ἀγωνιστῶν τοῦ 21, ἐκδ. Γ. Τσουκαλᾶ, Ἀθῆναι 1956, ἀρ. 8, σ. 206.